

Това е художествено произведение. Всички герои, институции и събития, отразени в този роман, са или плод на авторското въображение, или са адаптирани.

**На съпруга ми Марти.
След тридесет години брак
ти получи още едно посвещение**

Бележка на издателството: Оригиналното заглавие на романа е „Любовницата на ронина“. „Айджин“ е японска дума за „любовница“.

**The Ronin's mistress
(Sano Ichiro Novels)
Copyright © 2011 by Laura Joh Rowland.
All rights reserved.**

© Жана Тотева, превод, 2011 г.
© Виктор Паунов, художник, 2011 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2011 г.

ISBN 978-954-398-149-6

Исторически бележки за легендата „Любовницата на ронина“

Аз съм заплена от истинската легенда за четиридесет и седемте *ронини*, която е сред най-прочутите и обичани приказки в японската история. Трудното ѝ разбиране иде от това, че макар да има много източници на информация, няма достатъчно твърдо установени исторически детайли. По-голямата част от сведенията за вендетата на четиридесет и седемте *ронини* се основава на хипотези и теории, градени от различни историци в продължение на повече от триста години. Множеството романизирани разкази допълнително замъгляват истината. Подробностите, които се появяват в книгите, пиесите и филмите, се повтарят толкова често, че вече минават за факти, макар всъщност да не са. Едва ли е възможно да се изложат автентично събитията и аз няма и да се опитвам да го правя. Тук ще изложа фактите, които са известни, и ще обясня какво в тази книга е плод на моето въображение.

През 1701 г. владетелят на провинция Харима, Асано, е бил домакин на пратеници от императорския двор. Кира Йошинака, церемониалмайсторът на замъка Едо, отговарял за инструктирането на владетеля Асано относно задължителния етикет. На 21 април 1701 г. Асано извадил меч си срещу Кира, като казал, че е му е обиден, нападнал го и го ранил. Единственият свидетел на атаката бил Каджикава Йособей, пазителят на замъка. Изваждането на меч в замъка

Едо е представлявало углавно престъпление и господарят Асано бил принуден да извърши ритуално самоубийство още същия ден. Неговите васали станали *ронини*, самураи без господар. Династията на Асано била заличена. Кира не получил наказание за своето участие в конфликта и правителството постановило срещу него да не бъдат предприемани никакви действия. На 1 февруари 1703 г., след като влезли в таен заговор, четиридесет и седемте *ронини* потърсили възмездие от Кира, когото обвинили за смъртта на своя господар Асано. Те нападнали дома на Кира, повалили пазачите му и го обезглавили, после отнесли отсечената му глава в храма Сенгаку и я положили на гробницата на владетеля Асано. Там зачакали указания. Избухнал огромен диспут: какво трябва да се направи с четиридесет и седемте *ронини*, които всъщност били изпълнили своя дълг към господаря си, като отмъстили за смъртта му, но същевременно нарушили правителственото постановление? Бил създаден Висш съд, който трябвало да реши съдбата им. След повече от месец съдът издал присъда, която обявила отмъщението им за престъпление и на четиридесет и седемте *ронини* било наредено да извършат ритуални самоубийства. Оттогава те се тачат като героичен пример за самурайска лоялност и чест.

Това е най-същественото в историята. Остават доста любопитни въпроси. Защо владетелят Асано е нападнал Кира? Ако е имало конфликт, за какво е бил той? Защо четиридесет и седемте *ронини* са чакали почти две години, за да отмъстят за господаря си? Какви указания са очаквали?

Мнозина писатели са давали отговор на тези въпроси. „*Айджин*“ предлага моите отговори. В представянето на моята лична версия на събитията, които са довели до вендетата и които са се случили след нея, аз проследявам реалното историческо време и бази-

рам героите си на истински исторически фигури. Оиши е бил първи васал на владетеля Асано и водач на четиридесет и седемте *ронини*. Той действително е имал съпруга и любовница, както и син на име Чикара, който е бил един от четиридесет и седемте. Съпругата на Асано е отишла да живее в манастир, след като той умрял. Образите на шогунa и дворцовия управител Янагисава са разработени въз основа на реални исторически фигури. Един от съдиите във Висшия съд е бил магистрат, но не магистратът Уеда, който е мое творение. Мои творения са също личности, действия, думи, приписани на „истински“ герои. Аз измислих всички останали, включително Сано, Рейко, Хирата и техните семейства.

Макар да вярвам, че някаква тъмна, мръсна тайна е предизвикала нападението на владетеля Асано срещу Кира и вендетата на четиридесет и седемте *ронини*, нямам никакви исторически доказателства за подобен сценарий. Тази книга е художествена творба. Моля читателят да има предвид, че повечето от нещата в нея (както и в предишните книги от тази моя поредица) никога не са се случвали.

ЕДО

Накасено

Река Канда

КОДЖИМАШИ

Дворецът Едо

НИХОНБАШИ

Местно
Николаши

Местно
Футоу

Река Сумида

ХОНДЖО

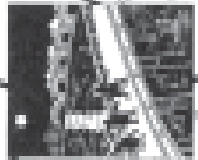
Къщата на Кира

ФУКАГАВА

ШИБА

Храмът Сенгаку

ЗАЛИВЪТ ЕДО

Канга

